

end de af finansudvalget oprindelig bevilgede ca. 89.000 kr. — at lade foretage en tilbundsgående undersøgelse af, hvad årsagen hertil er, og hvem der har foranlediget, respektive hvem der har ansvaret for, denne overskridelse, og agter ministeren at drage omsorg for, at de pågældende godtgør staten de derved forårsagede merudgifter?“

Johan Asmussen: Jeg finder det helt i sin orden, at også overklitfogden i Skagen har en bolig, der ikke blot er smuk, og som med sin over 100-årige patina bidrager til at præge og fastholde Skagens særlige atmosfære, men også i indretning og udstyr i rimelig grad er tidssvarende. Når man imidlertid i aviserne kan læse — det var den 15. december i fjor særlig udførligt behandlet i Jyllands-Posten — at der til istandsættelse af denne overklitfogedbolig, hvortil der var bevilget 89.000 kr., fremkom regninger på i alt 133.000 kr., så er der noget galt. Så siger den almindelige avislæser til sig selv: nu igen! Og en stribe af lignende tilfælde fra de senere år dukker op i erindringen med en uhyggelig fornemmelse af, at der er tilfælde, som man måske ikke har hørt så meget om.

Af avisomtalen fremgik, at det ikke havde været muligt ved klitdirektoratets mellemkomst at få en tilfredsstillende forklaring på overskridelserne. Det er efter min mening i sig selv højst påfaldende, at noget sådant må fastslås: at det ikke har været muligt, i hvert fald ikke i første omgang, at få en tilfredsstillende forklaring. De forklaringer eller tilløb til forklaringer, som gennem landbrugsministeriets og boligministeriets undersøgelser er fremkommet, gik bl. a. ud på, at det oprindelig var meningen, at klitvæsenets egne folk skulle udføre for 2.000 kr. arbejder, og at det så havde vist sig, at de i virkeligheden var kommet til at udføre for 32.000 kr. arbejder. Årsagen synes at have været den, at de almindelige håndværkere ikke var til at få fat i, og derfor var det altså klitvæsenets egne folk, der gjorde en hel del arbejde. Det var i sig selv såre godt, at de var i stand til det; man kan måske i parentes bemærket undre sig en lille smule over, at der åbenbart i klitvæsenet er ansat så mange folk, at deres daglige arbejde ikke

lægger mere beslag på dem, end at de er i stand til at optræde som håndværkere ved et egentligt byggeri.

Nu skulle man jo så tro, at håndværkerregningerne til gengæld var blevet lavere. Det blev de ikke, de blev tværtimod højere. Det fremgår af de oplysninger, som allerede var fremme i aviserne, og som jeg senere har haft lejlighed til at se lidt mere uddybet i den skrivelse fra landbrugsministeriet, som var baggrunden, at det drejede sig om ikke uvæsentlige udvidelser af det oprindelig planlagte, at der forelå ikke helt nødvendige arbejder, og endelig at der i et vist omfang var tale om en finere udformning af arbejderne.

Der er jo ingen, der er i tvivl om, hvordan sådan noget opstår. Enhver, der blot en enkelt gang har haft en ombygning hos sig selv og altså haft håndværkere, kan se det hele for sig. Der foreligger overslag og beskrivelse, der foreligger arkitekttegninger, og man går i gang; og medens man har håndværkere i huset, opstår der et eller andet, som bevirker, at man siger: hør, medens vi nu er i gang med dette her, kan vi lige så godt lave det og det mere, eller man finder ud af, at det og det kunne laves noget finere, og det gør man så, for det vil blive pænere. På den måde kommer man uden for det oprindelig planlagte.

Det må man selv om, når det er ens eget hus, men når det er statens ejendom, det drejer sig om, er der noget galt i, at det kan gå for sig på samme måde. Der må være sket det, at den pågældende, formodentlig overklitfogeden selv, eller hvem det nu har været, på et vist stadium eller i flere situationer har sagt; all right, gør bare det dér mere, gør bare det dér finere o.s.v. Det er det, der er galt. Det bør ikke kunne foregå på den måde. Så må den pågældende sige: det kan ikke lade sig gøre, før jeg har været hjemme og spørge, om jeg så må sige, hos de overordnede instanser og hos finansudvalget.

Den almindelige borger vil dertil ganske naturligt bemærke: ja vel, det kender vi; skidt med hvad det koster, staten betaler. Det er den mentalitet, der er forkert. Den anses for at være ikke helt ualmindelig og er det vistnok desværre heller ikke. Det er på den måde, pengene siver ud af statskassen ad mange små sprækker. Det er ikke det enkelte beløb, det er ikke det enkelte til-